

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 czerwca 2016 roku powód K. R. wystąpił przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 8.708,40 zł z ustawowymi odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 19 lipca 2015 roku uszkodzeniu uległ jego pojazd. Powód nie otrzymał od ubezpieczyciela sprawcy kolizji pełnego zwrotu za wynajem samochodu zastępczego (k. 1-3).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego (k. 14-15).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powód K. R. był właścicielem samochodu marki B. (...) nr rej. (...). Dnia 19 lipca 2015 roku K. R. uczestniczył w miejscowości Ł. w kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego samochodem marki F. (...) nr rej. (...). Samochód F. (...) nr rej. (...) był ubezpieczony w (...) S.A. polisa OC seria null nr (...). (...) S.A. przyjął odpowiedzialność gwarancyjną za to zdarzenie.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 19 lipca 2015 roku – 29-33; uzasadnienie pozwu – k. 2v, 3, uzasadnieniu odpowiedzi na pozew – k. 14, 15; zeznania powoda K. R. – k. 61, 62)

W dniu 28 września 2015 roku (...) S.A. podjął decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 26.347,44 zł za szkody. Tego samego dnia przelano przyznane odszkodowanie.

(dowód: decyzja z dnia 28 września 2015 roku.

Od dnia 21 lipca 2015 roku do dnia 21 sierpnia 2015 roku (...) S.A. udostępnił K. R. samochód zastępczy marki F. (...). Za najem tego samochodu (...) S.A. zapłacił 5.849,88zł. Ponieważ samochód ten K. R. musiał zwrócić do dnia 21 sierpnia 2015 roku, wynajął kolejny samochód w zastępstwie uszkodzonego auta. Samochód wynajmował przez 59 dni do dnia 19 października 2015 roku. Dzienny koszt wynajmu samochodu wynosił 120 zł netto. Za okres od dnia 22 sierpnia 2015 roku do dnia 19 października 2015 roku K. R. zapłacił 8.708,40 zł.

(dowód: faktura za najem samochodu F. (...) za okres od 20 lipca 2015 roku do 21 sierpnia 2015 roku – k. 34; faktura z dnia 29 października 2015 roku nr (...) – k. 40; uzasadnienie pozwu k.2v, 3; zeznania powoda K. R. – k. 61, 62)

Pismem z dnia 2 listopada 2015 roku K. R. wystąpił do (...) S.A. o zwrot kwoty 8.708,40 zł tytułem wynajmu pojazdu zastępczego. Pismo to wpłynęło dnia 4 listopada 2015 roku. W odpowiedzi dnia 23 listopada 2015 roku (...) S.A. odmówił wypłaty odszkodowania. Żądanie K. R. ponowił pismem z dnia 11 lutego 2016 roku.

(dowód: wniosek z dnia 2 listopada 2015 roku – k. 38; kontakt przychodzący – k. 39; pismo z dnia 23 listopada 2015 roku – k. 42; pismo z dnia 11 lutego 2016 roku – k. 7)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych wyżej, twierdzeń powoda i pozwanego oraz częściowo zeznań powoda K. R. (k.61, 62).

Sąd uwzględnił dokumenty powołane wyżej, których prawdziwości i autentyczności strony nie kwestionowały.

Sąd uwzględnił w części zeznania powoda K. R.. Niewątpliwie sam fakt kolizji drogowej, w której odpowiedzialność gwarancyjną ponosił pozwany, wydatkowanie środków na samochody zastępcze, termin decyzji o przyznaniu odszkodowania i jej wysokość potwierdziły dokumenty. Pozwany nie kwestionował konieczności korzystania z samochodu zastępczego w pewnym okresie po kolizji. Zeznania powoda są specyficznym środkiem dowodowym,

który z jednej strony ma charakter uzupełniający w stosunku do pozostałych dowodów, a z drugiej strony musi być oceniany szczególnie wnikliwie i ostrożnie. Strona postępowania jest bowiem szczególnie zainteresowana określonym rozstrzygnięciem sprawy. W niniejszej sprawie strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie, iż powód nie był w stanie wyremontować samochodu za kwotę 26.347,44 zł, a nawet, że podejmował jakiegokolwiek starania o dokonanie takiego remontu w okresie od kolizji do dnia wypłaty odszkodowania. Sąd nie uwzględnił w tym zakresie zatem jego relacji za podstawę ustaleń faktycznych, gdyż nie potwierdził jej żadne dowody. Nie jest przy tym tak, iż powód był zobowiązany czekać z podjęciem naprawy do czasu wypłaty odszkodowania. Na naprawę mógł zatem wyłożyć własne środki, potem żądać ich zwrotu ewentualnie zlecić remont, który w trakcie likwidacji szkody opłaciłby zakład ubezpieczeń. Podobnie jeżeli powód nie zamierzał naprawiać jednak samochodu, a był zainteresowany jedynie odszkodowaniem, mógł kupić nowe auto jeszcze przed wypłaceniem odszkodowania. Jak zeznał K. R. oszacowanie szkody przez zakład ubezpieczeń było już gotowe w sierpniu 2015 roku. Strona powoda nie przedłożył żadnych dowodów potwierdzających, iż istotnie nowy samochód w miejsce poprzedniego kupił, kiedy to uczynił, jakie był jego stan, czy wymagał on naprawy i do tego czasu nie mógł być użytkowany. Dlatego w tym zakresie Sąd nie uwzględnił zeznań powoda jako podstawy ustaleń faktycznych, gdyż brak było materiału dowodowego, aby zweryfikować jego relację.

Sąd nie uwzględnił w materiale dowodowym kopii faktury nr (...) z dnia 3 listopada 2015 roku. Z faktury tej nie wynika, w jakim pojeździe była regenerowana przekładnia kierownicza. Nie można uznać za określenie pojazdu dopisku odręcznego w górnej części faktury. Równocześnie zgodnie z twierdzeniami powoda zawartymi w uzasadnieniu pozwu naprawa kupionego przez powoda pojazdu skończyła się dnia 20 października 2015 roku. Tymczasem faktura została wystawiona 3 listopada 2015 roku i powinna dokumentować usługę zakończoną 3 listopada 2015 roku. Tym samym nie można uznać tej faktury za dowód konieczności korzystania z pojazdu zastępczego do czasu naprawy kupionego nowego samochodu przez powoda.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 415 k.c. za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania szkody. Jest to podstawowa zasada odpowiedzialności, oparta na winie sprawcy szkody. Odpowiedzialność deliktowa o której stanowi powołany przepis jest specyficznym reżimem odpowiedzialności cywilnej, której źródłem jest czyn niedozwolony. W następstwie tego czynu, powstaje zobowiązanie między sprawcą a poszkodowanym, którego treścią jest albo restytucja, albo zapłacenie odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Ubezpieczyciel odpowiadający na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada za szkodę jak sprawca. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (vide. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003, sygn. akt. III CZP 32/03, publ. LEX nr 78592).

Powód dochodził zasądzenia od pozwanego pełnych kosztów, jakie poniósł na najem pojazdu w okresie usuwania uszkodzeń w jego aucie. Sąd przychyliła się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku (IIICZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul.SN 2011/11/5, G.Prawna 2011/223/11), iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Podkreślić należy, iż istnieje zasada pełnego naprawienia szkody (art. 361§2k.c.). Podzielić należy również stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu

mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tej uchwały stwierdził: „Przyjmuje się, że cechą charakterystyczną naprawienia szkody przez restytucję naturalną, odróżniającą ją od naprawienia szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, jest to, iż zmierza ona do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, podczas gdy rekompensata pieniężna zmierza jedynie do wyrównania szkody rachunkowej w całym majątku. Ze względu jednak na specyficzny rodzaj rzeczy należącej do poszkodowanego, czyli pojazdu, który w założeniu jest niezbędny do wykonywania działalności zawodowej, gospodarczej lub w życiu codziennym, naprawienie szkody w formie pieniężnej powinno realizować podobny cel, jak naprawienie szkody w formie restytucji naturalnej, tj. uwzględniać wszystkie negatywne skutki majątkowe braku w majątku poszkodowanego określonego rodzaju rzeczy. (...) W tym więc zakresie Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie podziela poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03 (niepubl.), w którym przyjęto, że odszkodowanie może obejmować koszty najmu pojazdu zastępczego jedynie do chwili zapłaty odszkodowania. Przyjęcie takiej wykładni prowadzi do istotnego pogorszenia sytuacji prawnej poszkodowanego posiadacza pojazdu, który poniósł tzw. szkodę całkowitą, w stosunku do posiadacza pojazdu, którego szkoda podlegałaby naprawieniu przez zwrot przez ubezpieczyciela kwoty niezbędnej do dokonania naprawy. W pierwszym przypadku poszkodowany mógłby jedynie żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego tylko do czasu wypłaty odszkodowania, podczas gdy w drugim przypadku - jak się przyjmuje jednolicie w judykaturze - mógłby domagać się zwrotu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres niezbędny do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, w którym nie mógł korzystać z uszkodzonego pojazdu.”

W niniejszej sprawie szkoda nie była całkowita, a zatem opłacalne ekonomicznie było naprawienie uszkodzonego samochodu powoda. Powód niezależnie od tego podjął decyzję o rezygnacji z naprawy samochodu i zakupie nowego auta. Strona powodowa nie udowodniła, że przyznane odszkodowanie było niewystarczające do rzeczywistego przywrócenia auta do stanu sprzed wypadku. W sprawie nie ma więc podstaw do przyjęcia, iż rzeczywisty powrót do stanu sprzed wypadku nastąpił dopiero po zakupie przez powoda nowego samochodu i przeprowadzeniu jego remontu. Sąd uznał, iż w sprawie przyjąć należy, że powód do dnia 28 września 2015 roku, a zatem do dnia wypłaty odszkodowania, był w stanie naprawić uszkodzony samochód przywracając go do stanu sprzed wypadku. Był to bowiem okres ponad 2 miesiące. Wypłata odszkodowania zamyka okres rozliczania szkody. Powód nie wykazał przy tym, iż potrzebny był dłuższy czas na zakończenie czynności z tym związanych. Jak wynika z załączonej faktury powód korzystał z samochodu zastępczego nie rozliczonego przez pozwanego od dnia 22 sierpnia 2015 roku. Do dnia 28 września 2015 roku daje to 38 dni. Powód podał w uzasadnieniu pozwu, iż koszt dzienny za najem samochodu wynosił 120 zł. Podał jednak kwotę netto, podczas gdy kwota brutto wynosiła 147,60 zł. Zatem należna za okres do dnia 28 września 2016 roku kwota to 5.608,80 zł. Taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego. W pozostałym zakresie co do należności głównej Sąd powództwo oddalił jako nie udowodnione.

Zgodnie z art. 481 § 1 i §2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W niniejszej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego pismem z dnia 2 listopada 2015 roku. W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż pismo to wpłynęło do pozwanego dnia 4 listopada 2015 roku. Pozwany nie kwestionował tej okoliczności i Sąd uznał ją za milcząco przyznaną (art.230 k.p.c.) w szczególności wobec faktu, iż z akt szkody złożonych przez stronę pozwaną, nie wynika data wpływu żądania powoda. W piśmie zawierającym żądanie zwrotu kosztów najmu auta zastępczego powód wyznaczył pozwanemu 7 – dniowy termin zapłaty, który upłynął dnia 11 listopada 2015 roku. Zatem od dnia 12 listopada 2015 roku pozwany pozostawał

w zwłoce z wypłata odszkodowania i dlatego Sąd zasądził za okres od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku od pozwanego na rzecz powoda od kwoty 5.608,80 zł odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty odsetki ustawowe za zwłokę. W pozostałym zakresie Sąd roszczenie o zasądzenie odsetek oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 100kpc, obciążając nimi powoda i pozwanego stosunkowo, a mianowicie powoda w 36%, a pozwanego w 64%. Na koszty procesu składa się: 436 zł opłaty od pozwu wniesionej przez powoda, 2 x 17 zł opłaty za pełnomocnictwo powoda i pozwanego, 2 x 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika powoda i pozwanego (§ 2 pkt 4 w - rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz.U. z 2015r., poz. 1800; § 2 pkt 4 w - rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za radców prawnych – Dz.U. z 2015r., poz. 1804). Powód poniósł koszty w wysokości 2.853 zł. Pozwany winien zatem zwrócić powodowi koszty postępowania w wysokości 1.825,92 zł, z tego 1536 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata. Pozwany poniósł koszty postępowania w wysokości 2.417 zł. Powód winien mu zatem zwrócić koszty w wysokości 870,12 zł, z tego 864 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

/-/ S.S.R. Piotr Chrzanowski